

SAHANA

RUBY COENE

SAHANA

RUBY COENE

Sahana
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2021 Dutch Venture Publishing
Auteur: Ruby Coene

Omslagontwerp: Sylvia Frost
Inhoudelijke redactie: Midgard Manuscripten & Marijke Vos
Tekstredactie: Jen Minkman & Berry Minkman
Illustratie landkaart: Ellen Langendam

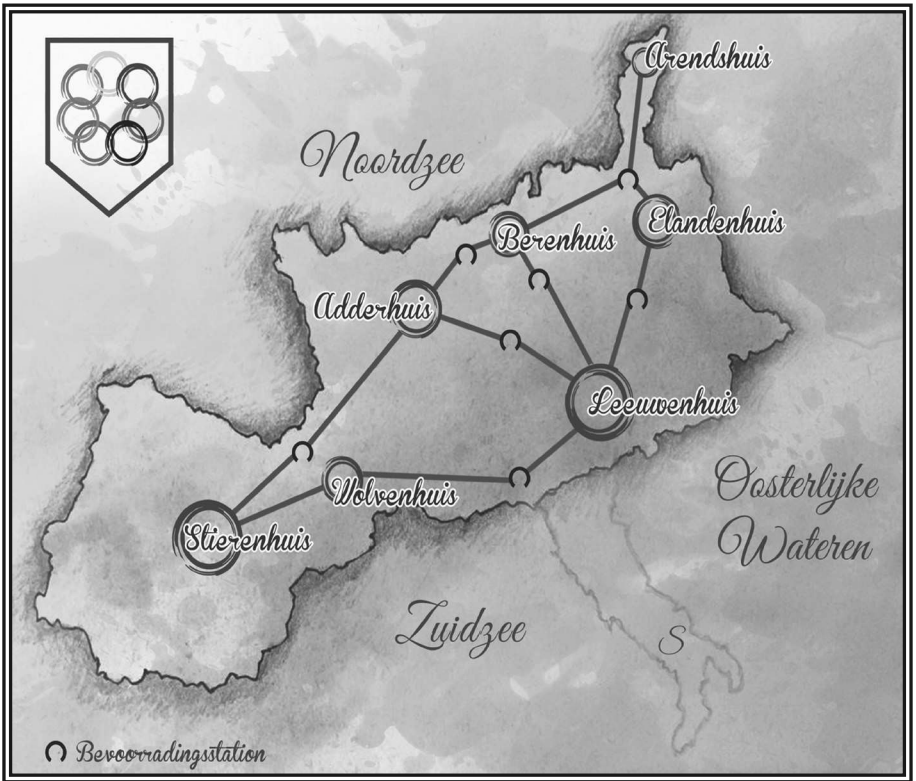
Eerste druk juni 2021
ISBN 978-94-92585-77-6
NUR 285

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

VOOR MAMA,
EN ALLE ANDERE MOEDERS DIE ER ALTIJD VOOR HUN DOCHTERS ZIJN.

ALS JE NIET WEET WAARVOOR JE VECHT, ZUL JE NOOIT WINNEN.

NIEUW-EUROPA

PROLOOG

Het grasveld lijkt oneindig in de brandende zon. Een zee van groen strekt zich uit zo ver als ze kan kijken. Op verschillende plekken steken kleine rode en gele bloemen tussen de grassprietten uit. Perfecte bloemetjes om een haarband van te maken. Precies zoals haar moeder dat altijd deed wanneer ze in het gras lagen en samen naar de wolken keken.

Stug rent het meisje verder, ze moet naar haar ouders toe. Donkere krullen plakken tegen haar bezwete voorhoofd en haar hele nachthemd is bruin van het zand. Haar moeder zal het niet erg vinden, ze zal blij zijn haar te zien.

Een harde knal klinkt en geschreeuw echoot over de vlakte. Met een schok beseft ze dat ze niet veilig is, nog lang niet.

‘Naar de bomen,’ klinkt het in haar hoofd, ‘ren naar de bomen, daar ben je veilig.’

De bomen zijn nergens te zien. Toch rent ze zo hard als haar korte beentjes haar kunnen dragen, zo ver mogelijk weg van het geschreeuw.

Opnieuw klinken er knallen. Het meisje gilt. Haar adembaling suist in haar oren.

Voetstappen klinken achter haar. Het meisje kijkt verschrikt achterom, lange benen komen steeds dichterbij. Ze probeert nog harder te rennen maar haar lijf werkt niet meer mee. Met een klap valt ze op de grond. Het meisje maakt zich zo klein mogelijk en verstopt haar gezicht in haar handen. Zonder te stoppen met rennen, pakt de man haar bij haar middel en hij

draagt haar met zich mee. Haar lichaam verstijft, maar haar blik schiet in paniek omhoog. Dan herkent ze de verbeterde trek op zijn gezicht van de vele avonden bij het kampvuur. Het is Reza. Reza is veilig.

Het veld schiet in een waas voorbij. Reza's lange benen kunnen de afstand veel makkelijker overbruggen.

Nogmaals klinkt er een knal en Reza zakt in elkaar. Zijn lichaam valt boven op haar. Veel te snel kleurt haar nachthemd donkerrood en de metaalachtige geur van bloed prikt in haar neus. Ze krabbelt onder Reza's zware lijf vandaan en tranen lopen over haar wangen. Al is ze pas zes, de geur van de dood kent ze maar al te goed.

Terwijl ze overeind komt, kijkt ze om zich heen. Ze moet verder. Het landschap verandert, het bos wordt langzaam zichtbaar in de verte. De aanblik van een veilige plek in de schaduw geeft haar nieuwe energie.

Hijgend bereikt ze de eerste bomen. Ze zakt op haar knieën in het donkere mos, haar smalle borstkas gaat razendsnel op en neer. De schaduw zorgt voor een aangename verkoeling en kruipend vervolgt ze haar weg dieper het bos in.

Zodra het grasveld uit het zicht is, verstoopt ze zich onder de uitstekende wortels van een boom. De knallen klinken nu ver weg. Hier is ze veilig, dat hebben ze tegen haar gezegd. Hier zullen haar ouders haar vinden.

Ze nestelt zich in het zachte mos tussen de wortels. De laatste knallen sterven weg en het hele bos is in stilte gehuld. Binnen enkele minuten wordt haar adembaling traag en gelijkmatig. Uitgeput valt ze in slaap.

EEN VAAG GEBROM DOORBREEKT DE STILTE. HET MEISJE OPENT geschrokken haar ogen. Beelden van de vorige dag komen razendsnel terug. Schichtig gaat ze op zoek naar haar ouders, ze moeten hier ergens in het bos zijn.

SAHANA

Het geluid komt dichterbij. Dit gebrom heeft ze eerder gehoord, vlak voor vier van hun mensen verdwenen en nooit meer terugkwamen.

Plotseling wordt het gebrom vergezeld door harde, zware stemmen. Ze houdt krampachtig haar adem in en kruipt als een balletje in elkaar. Haar hart klopt in haar keel terwijl ze probeert om zich niet te bewegen. In haar hoofd telt ze zoals haar moeder haar dat geleerd heeft. Eén, voorzichtig ademt ze in. Twee, haast zonder geluid laat ze haar adem langzaam ontsnappen. Drie-

Grote handen grijpen haar vast. Het meisje schopt en krabt, maar de handen zijn te sterk. Een ijzere armband wordt over de moedervlekken op haar pols vastgeklikt. Een scherpe pijn trekt door haar arm en het meisje gilt. Woest schopt ze om zich heen. Ze worstelt en zet haar tanden in het eerste stuk huid dat dicht genoeg bij haar mond komt. De greep rond haar armen verslapt en het meisje maakt van de verwarring gebruik door zich los te rukken.

Al rennend, schreeumt ze zo hard ze kan. 'Help! Help! Papa! Mama! Help!' Maar een zwaar gevoel trekt vanuit haar pols naar de rest van haar lichaam en binnen enkele seconden worden haar spieren slap. Ze ziet de grond op zich afkomen en alles wordt zwart.

HOOFDSTUK 1

Lauwwarm water stroomt over mijn vermoeide rug. Langzaam haalt het me uit mijn slaperige waas. Ik geniet van de drie minuten die ik helemaal voor mezelf heb in de witte cabine. Voor het eerst in tijden heb ik niet gedroomd en ik voel me redelijk uitgerust. De pillen die ik gekregen heb, doen hun werk.

Veel te snel vermindert de waterdruk en binnen een paar seconden vallen er slechts nog enkele druppels uit de zilveren douchekop. Met een zucht stap ik de douche uit. Mijn kleren liggen al klaar. Een grijze broek en een geel T-shirt; mijn dagelijkse outfit. Op de linkermouw staat het embleem van ons Grote Huis: twee beesten die dreigend tegenover elkaar staan. Mijn moeder heeft me verteld dat het beren zijn. Schijnbaar leefden ze hier vroeger bovengronds, lang voordat Nieuw-Europa ontstond.

Ik kleed me aan en bind mijn warrige krullen bij elkaar in een slordige staart. Ik haast me naar de woonkamer waar mijn moeder aan tafel zit. Pap is al vertrokken. Staand werk ik met grote happen mijn ochtendreep naar binnen. Met een slok water spoel ik de laatste droge brokken en de zoete, weeïge smaak weg. Ik zet mijn glas op de kar en geef mijn moeder een kus op haar steile zwarte haar. ‘Tot vanavond.’

‘Je bent laat, Nyah.’ Mijn moeder kijkt me onderzoekend aan.

‘Hebben de slaappillen geholpen?’

Ik knik, neem een laatste slok water en loop ons woonvertrek uit. Via de lange, slecht verlichte tunnel ren ik naar de grote zaal.

Mijn beste vriendin staat al te wachten op de ochtendinstructie. Tinne en ik kennen elkaar al sinds we samen in de leergroep kwamen. Al op de eerste dag was het voor iedereen duidelijk dat Tinne het meest verlegen meisje uit de klas was. Ik ging naast haar zitten tijdens de lessen en in de pauzes aten we samen. Ze is het zusje dat ik nooit gehad heb. Door op haar te letten, voelde ik me beter. Net zoals Mary op haar neefje Colin lette in *De Geheime Tuin*.

‘Hé, Nyah,’ fluistert Tinne en ze glimlacht kort naar me als ik langs haar loop. Ik ga, vlak voor haar, op mijn plaats in de rij staan. Tinne valt door haar grote bos zwart kroeshaar altijd meteen op tussen de andere meisjes, die allemaal hetzelfde gele shirt dragen.

‘Hé,’ fluister ik terug zonder om te kijken.

‘Goed geslapen?’ fluistert Tinne.

Ik kijk of de Overste er niet aankomt en draai me een stukje om. ‘Slaappillen.’

Wanneer we de Overste aan zien komen, houden we onze mond. Ik kijk strak voor me uit wanneer hij praat. De ochtendinstructie is elke dag precies hetzelfde: de Overste checkt of iedereen aanwezig is en gaat ons voor in de ochtendmantra. Zonder erbij na te denken mompel ik de woorden met de rest van de groep mee.

Onze Grote Familie en hun Regenten.

Uw namen worden geprezen.

Uw Grote Huis kome.

Uw wil geschiede, zowel binnen onze gemeenschap als daarbuiten.

*U geeft ons dagelijks voedsel en drank.
U vergaf ons onze schulden.
En die van onze voorouders.
Wij zijn dankbaar voor alles wat u ons geeft.
U verlost ons van het kwaad van buiten.
Want van U is ons leven.
Ons werk en ons bestaan.
Voor eeuwig.*

Terwijl de laatste woorden wegsterven, benoemt de Overste de specifieke taken voor vandaag en zet ons aan het werk.

NA HET EINDELOZE STOFFEN VAN DE HOOFDGANG NEEM IK EEN PAAR slokken water en loop ik naar de wasruimte. Zodra ik de ruimte binnenkom, zie ik dat ik de laatste ben. Tinne staat aan de linkerkant bij de vouwtafels over een berg schone was gebogen en ik neem de lege plek in tussen haar en de deur.

Terwijl onze handen vlug werken, wisselen we fluisterend de laatste roddels uit. We kunnen elkaar net verstaan, maar voor alle anderen worden onze stemmen verhuld door de geluiden van de meisjes die aan het wassen zijn.

‘Heb je die knal vannacht ook gehoord?’ vraagt Tinne, terwijl ze alle bruine T-shirts netjes opvouwt.

‘Nee, ik denk dat ik met die slaappillen zelfs door de Laatste Oorlog geslapen zou zijn.’

‘Het was echt een enorme knal,’ zegt Tinne ernstig. ‘Het verbaast me dat ze er vanochtend niets over gezegd hebben.’

Ik lach. ‘Ze vertellen ons alleen dingen die van belang zijn

voor ons werk hier.’

‘Ja, je hebt gelijk.’ Tinnes gezicht verzacht. ‘Heb je al gehoord dat Aliya is gekoppeld?’

‘Serieus?’ Van schrik zeg ik de woorden harder dan ik bedoelde en ik zie de anderen angstig in mijn richting kijken. Als ik betrap word, komt onze hele groep in de problemen.

‘Serieus?’ fluister ik verward. Aliya is maar een paar maanden ouder dan wij. ‘Ze is nog helemaal geen achttien.’

‘Nee, ze is net zeventien geworden.’

‘Jeetje,’ stamel ik. Aliya heeft altijd in dezelfde leergroep gezeten maar binnenkort is ze gewoon weg. Naar een van de andere Grote Huizen om daar met een onbekende jongen een gezin te starten. Zwijgend gaan Tinne en ik verder met het vouwen van de was. Allebei in gedachten verzonken. Een rilling loopt over mijn rug. De volgende keer kan het zomaar een van ons zijn.

MET EEN KLAP VLIEGT DE DEUR VAN DE WASRUIMTE OPEN EN EEN vrouwelijke Overste staat in de deuropening. Ze kijkt de kamer rond en ik verstijf wanneer haar ogen op mij blijven rusten.

‘Jij.’ Met een uitgestrekte vinger wijst ze naar me. ‘Meekomen.’

Een vreemde stilte neemt bezit van de wasruimte. Ik weet dat ik van verbazing harder praatte dan normaal, maar als ze ons gehoord had, dan was ze toch meteen gekomen? Of heeft ze eerst besproken hoe ik gestraft ga worden?

Ik kan het niet opbrengen naar Tinne te kijken. Ik weet zeker dat de blik op haar gezicht mijn eigen angst alleen maar zal vergroten. Met mijn ogen op de grond gericht, loop ik achter de vrouw aan naar buiten.

MIJN HANDEN ZIJN KLAM ALS IK DE OVERSTE VOLG DOOR DE lange gang. Ik bal mijn vuisten en mijn nagels drukken in mijn handpalmen. Dit is de route naar de hoofdruimtes van het Grote Huis. De Overste stopt bij een stalen deur en houdt een pasje voor een scherm. Met een zacht gezoem gaat de deur van het slot. Ik aarzel, deze deuren betekenen voor werkers maar een ding: verboden terrein. Ik wil de kans op straf niet onnodig groter maken.

De Overste knikt ongeduldig ten teken dat ik door moet lopen en bijtend op mijn lip stap ik naar binnen. De kamer is ruim twee keer zo groot als ons hele woonvertrek. De muren zijn felgekleurd en op verschillende panelen zijn prachtige landschappen te zien. Groene bergen met witte toppen, kristalheldere meertjes en een oranjerode afgrond met in de diepte een donkerblauwe rivier. Ik stel me voor dat de mensen vroeger echt zulke mooie dingen zagen als ze vanuit hun bovengrondse huizen naar buiten keken.

De vloer van de kamer is bezaaid met houten blokken en ander speelgoed. In de hoek staat een enorm bed waar een jongetje in ligt. Met ogen vol angst kijkt hij me aan. Zodra ik de glinsterende ringetjes in zijn oren en de glanzende rode stof van zijn trui zie, weet ik dat hij bij de Grote Familie hoort. Ik wend mijn blik af en hoop dat de Overste me niet heeft zien staren. Iemand zoals ik hoort niet te staren naar iemand zoals hij.

Dan pas zie en ruik ik waarom ik hiernaartoe ben geroepen. Vlak voor een enorm beeldscherm ligt een plas braaksel. Ik loop naar de kar die al klaar staat, pak een emmer met water, een doek

en een spuitbus en kniel op de grond. Het gaat vanzelf. Spuiten, boenen, uitspoelen, spuiten, boenen, uitspoelen.

Wanneer ik voor de zesde keer de doek uitspoel, springt het beeldscherm aan de muur aan. Getekende poppetjes dansen over het scherm en een veel te vrolijk liedje vult de kamer. Zonder er veel aandacht aan te besteden, ga ik verder met het schoonmaken van het tapijt. Als de vlek verdwenen is en ik voor de laatste keer mijn doek uitspoel, wordt het liedje abrupt afgebroken.

Ik hef mijn hoofd automatisch op naar het scherm en een oudere Overste verschijnt. Aan de glimmende knopen op zijn jasje te zien heeft hij een belangrijke functie. Het beeld staat stil, maar de uitdrukking op zijn gezicht trekt mijn aandacht. Zijn wenkbrauwen zijn samengetrokken en dunne lijntjes zijn zichtbaar rondom zijn op elkaar geperste lippen. Een mengeling van angst, woede en afgrijzen is af te lezen uit de intense blik in zijn ogen. De manier waarop hij achter zijn bureau zit, doet me denken aan de oude nieuwsbeelden die we soms in de leergroep kijken.

Het beeld van de Overste verkleint totdat het alleen boven in de hoek nog zichtbaar is. Zijn lippen bewegen maar er komt geen geluid uit. Op de rest van het scherm is een enorme groene vlakte zichtbaar. Een brede weg loop er dwars doorheen en in de verte staan hoge bomen. Her en der verspreid zijn donkere plekken zichtbaar tussen het groen.

Ik ben hier nooit geweest. De enige keren dat ik bovengronds kom, zie ik alleen de enorme oranje vlaggen en de hoofden van de mensen die voor me staan. Toch herken ik het. Het gras, de weg, de bomen in de verte. Dit is het beeld dat ik al zo lang ik me kan herinneren in mijn dromen zie. Het beeld verandert en het grasveld is nu zichtbaar van dichtbij. Mijn adem stukt in mijn keel. Overal

liggen levenloze lichamen, het gras ziet rood van het bloed.

De deur zwaait open en met grote passen loopt de Overste naar het scherm. Voordat ze iets kan doen verandert het beeld opnieuw. Het verminkte gezicht van een van de lichamen is volledig in beeld. De ogen zijn opengesperd en de mond is vertrokken van pijn. De huid lijkt op sommige plekken helemaal van het gezicht weggesmolten. Is dit wat de straling met je doet?

De Overste drukt op een paar knoppen naast het scherm en het beeld wordt zwart.

Ik blijf naar het scherm staren. Wat was dat? Waar was dat? Hoe... Ik schrik op van een zacht gekerm dat uit het bed komt en zie hoe het kind zijn bovenlichaam over de rand hangt en de rest van zijn maaginhoud uitbraakt. Met zijn mouw veegt hij het snot en braaksel van zijn mond en huilend rolt hij zichzelf in zijn dekens.

Terwijl de Overste langs me naar het jongetje loopt, kijkt ze me recht aan. De paniek is van haar gezicht af te lezen. Met trillende vingers grijpt ze mijn shirt vast en trekt me naar zich toe. ‘Geen woord hierover,’ sist ze. ‘Tegen niemand.’

Ik kan niets anders doen dan knikken en adem diep in door mijn neus. Een deel van mij wil niets liever dan tegen haar in gaan. Alle lessen van pap gebruiken. Voor een keer voor mezelf opkomen. Maar het slimmere deel van mij weet hoe dat afloopt en dat kan ik mijn ouders niet aandoen.

Alsof ze mijn gedachten kan lezen, alsof ze me wil uitdagen iets terug te doen, legt de Overste langzaam haar hand op haar shocker. Zodra haar vingers het handvat raken, verspreidt de energypack aan het uiteinde van de zilveren wapenstok een blauwe gloed. De elektriciteit uit de kleine vierkante batterij is genoeg om iemand van drie keer mijn gewicht uit te schakelen. De Overste

SAHANA

trekt het wapen uit haar riem en met de punt wijst ze naar de nieuwe plas braaksel op de grond. Ze loopt met het huilende jongetje de kamer uit.

Terwijl ik me naast de schoonmaakkar op mijn knieën laat zakken, weet ik dat het meer is dan alleen de straling. Er is iets gaande. Iets buiten de muren van ons Grote Huis. Iets dat ik nooit had mogen zien.

HOOFDSTUK 2

Met mijn hoofd vol vragen kom ik na de lange werkdag terug in ons woonvertrek. Pap en mam zitten al aan tafel en mijn maag rommelt als ik tegenover hen ga zitten. Door alles wat er gebeurd is, heb ik de eetpauze gemist. Hoopvol kijk ik naar wat er op mijn bord ligt. Twee aardappels, wortels en wat courgette.

‘Hoe was je dag, lieverd?’ Mam snijdt het kleine beetje eten in nog kleinere stukjes.

Ik prop beide aardappels in een keer naar binnen, kauw drie keer en geef met halfvolle mond antwoord. ‘Aliya is gekoppeld.’

Mam trekt haar wenkbrauwen op. ‘Maar Aliya is nog geen achttien.’

Ik schud mijn hoofd, terwijl ik mijn laatste hap courgette naar binnen werk.

‘Vreemd.’ Mam kijkt pap met een opgetrokken wenkbrauw aan.

‘Ze zullen er ongetwijfeld een goede reden voor hebben,’ kapt pap het onderwerp af. ‘Heb je iets leuks gedaan vandaag?’

Ik rol met mijn ogen naar pap en mam gniffelt. Normaal gesproken is elke dag hetzelfde, elke dag is even saai. Maar zelfs met de afwisseling van vandaag is mijn werk met geen mogelijkheid “leuk” te noemen. ‘Ik ben in de slaapvertrekken van de Grote Familie geweest.’

‘Wat?’ Mijn vaders mond valt open.

‘Maar waarom...’ Mam aarzelt even. ‘Wat een eer om daarvoor uitgekozen te worden,’ vervolgt ze op luide toon, terwijl ze haar overgebleven aardappelstukjes op mijn lege bord schuift.

Ik haal mijn schouders op, terwijl ik dankbaar een hap neem van mijn extra aardappel. ‘Kots is kots. In het Grote Huis stinkt dat net zo erg als hier.’ Even aarzel ik, maar dan besluit ik de waarschuwing van de Overste te negeren. ‘Maar ik zag wel iets op het beeldscherm daar. Er was een veld met allemaal lichamen en Oversten die...’

Pap kucht luid. Hij kijkt me indringend aan en draait vervolgens zijn hoofd weg. Ik volg paps blik naar de deur die ons woonvertrek afsluit van de centrale hal. Zijn boodschap is duidelijk: pas op met wat je zegt.

‘S AVONDS VERSTOP IK DE SLAAPPIL ACHTER DE RITS VAN MIJN KUSSEN. Ik moet de beelden uit mijn dromen vergelijken met de beelden op het scherm. Ik moet erachter zien te komen wat er aan de hand is. Ik heb genoeg van onze verboden boeken gelezen om te weten dat dit geen toeval kan zijn. Met bonzend hart lig ik in bed.

Buiten de horrorverhalen over de straling is er nooit informatie over wat er zich bovengronds afspeelt en nu twee keer op een dag. Eerst de knal waar Tinne het over had en daarna de beelden op het scherm.

Uiteindelijk merk ik dat de vermoeidheid aan me trekt. Ik sluit mijn ogen en al snel neemt de slaap me mee.

GROENE VELDEN STREKKEN ZICH VOOR ME UIT ZOVER IK KAN KIJKEN. Tussen de velden staan poppen op stokken. Doordat ik onze verboden kopie van 'De tovenaars van Oz' al minstens twintig keer gelezen heb, weet ik dat het vogelverschrikkers zijn. Toch zie ik nergens vogels. Volgens mijn moeder zijn die er allang niet meer.

Af en toe doorbreekt een hoge toren het oneindige groen. Boven op de torens zitten Oversten met geweren in hun handen, wapens die ik alleen ken van de beelden uit mijn leergroep over de tijd voor de Laatste Oorlog. Verward neem ik alles in me op.

Overal lopen werkers. Het groen van de velden komt bijna tot hun knieën terwijl ze voorover gebukt, met grote manden op hun ruggen, lopen. Ze trekken de planten uit de grond en ze gooien de oranje wortels over hun schouders in de manden.

Naast het veld staan meer van dezelfde manden. Sommige vol, de meeste leeg. Een jongen, die niet veel ouder is dan ik, loopt met een volle mand naar de rand van het veld, hij haalt hem van zijn rug af en zet hem voorzichtig bij de andere. De jongen kijkt schichtig om zich heen, pakt in een flits een wortel uit de mand en stopt hem in zijn mond terwijl hij een lege mand op zijn rug bindt.

Een harde knal klinkt over de velden. De mensen die het dichtst bij de manden stonden stuiven uiteen. Al voor het geluid volledig is weggestorven, rent iedereen terug. Alsof er niets gebeurd is, gaan ze verder met waar ze voor de knal mee bezig waren. Alleen de jongen blijft in een vreemde houding liggen onder de lege mand.

Hartverscheurend geschreeuw laat de haartjes op mijn armen overeind staan. Een oude vrouw staat midden op het veld. Haar gezicht is vertrokken in een grimas en zelfs van deze afstand kan ik de pijn in haar ogen zien. Ik moet haar daar weghalen, maar mijn lichaam weigert te bewegen. Een tweede knal schalt over de velden en de oude vrouw zakt in elkaar.

Ik wend mijn blik af naar de dichtstbijzijnde vogelverschrikker. Op

SAHANA

de borstkast heeft een grote vlek de kleding van de pop roodbruin gekleurd. Bevend laat ik mijn ogen naar de anderen glijden. Hun gezichten zijn te echt. Te menselijk.

Ik mag geen geluid maken, de aandacht niet naar me toe trekken. Ineens voel ik een hand op mijn schouder en ik heb mezelf niet meer onder controle. Met mijn opengesperde ogen gil ik.

SCHREEUWEND ZIT IK RECHTOP IN BED, ZWEET VERMENGTT ZICH met tranen en loopt langs mijn wangen naar beneden. Binnen enkele seconden staat mijn moeder naast mijn bed. Haar steile, zwarte haar, waar ik altijd jaloers op ben geweest, zit warrig en een paar plukken zitten tegen haar voorhoofd geplakt. De bezorgde uitdrukking op haar gezicht verandert direct in een afkeurende blik wanneer ze me ziet zitten.

‘Je hebt je slaappil niet ingenomen.’

Het is geen vraag, dus ik geef geen antwoord.

Mijn moeder is even stil. ‘Je bent het vergeten.’

‘Mam...’ begin ik.

‘Je bent het gewoon vergeten,’ zegt ze nadrukkelijk. De uitdrukking op haar gezicht zorgt ervoor dat ik er niet meer tegenin ga.

‘Ga slapen, ik blijf wel even bij je zitten.’

Ik ga weer liggen, ook al weet ik dat het me niet gaat lukken om in slaap te vallen. Adrenaline giert door mijn lichaam en mijn hart klopt alsof ik de hele weg naar de grote zaal gerend heb.

Met een zucht pakt mam mijn hand vast. Haar hand is zacht en vertrouwd op de mijne. Ze streelt mijn arm en haar vinger volgt het patroon van de moedervlekken op mijn pols. Zachtjes draait ze

mijn hand om in die van haar en ze laat haar vinger over mijn palm glijden. Steeds dezelfde beweging. Verward open ik mijn ogen en ik kijk mijn moeder vragend aan. Amper zichtbaar knikt ze.

Dit deed ze vroeger ook altijd. Elke avond voor de avondklok en de vele keren dat de lichten uitvielen. Een spelletje om de tijd te doden. Iets om mijn kennis van letters te verbeteren. Ik was er nooit echt goed in, maar het was iets wat mijn moeder graag deed en ik vond het leuk om iets van ons samen te hebben.

Het is zeker twee jaar geleden dat we voor het laatst gespeeld hebben. De laatste keer raakten mijn moeder en ik allebei zo gefrustreerd dat geen van ons daarna nog voorstelde om het te spelen.

Ik knik terug en draai me naar mijn moeder. Ik concentreer me zo goed mogelijk op de schrijvende vinger.

P... I... L...?

Met mijn vrije hand rits ik mijn kussen open en haal de verstopte pil tevoorschijn. Mam pakt hem van me aan en staat op.

‘Welterusten Nyah, ik hou van je.’ Ze drukt een kus op mijn voorhoofd en loopt de kamer uit.

Honderden vragen schieten door mijn hoofd. Honderden vragen waarvan ik weet dat ik ze nooit kan stellen. De onuitgesproken woorden van mijn vader zijn helder: je weet nooit wie er meeluistert.

Maar wat als er niemand mee kan luisteren...

Morgenavond ga ik mijn vragen stellen aan mijn moeder. Ik vraag haar gewoon of ze me weer eens naar bed wil brengen, net als vroeger. De slaapruijntes zijn ver genoeg weg van de gezamenlijke hal, daar kunnen we fluisteren zonder dat iemand ons hoort.

Terwijl ik probeer al mijn vragen op een rijtje te zetten, lig ik wakker tot het geluid van de wekker me vertelt dat het tijd is om op te staan.

HOOFDSTUK 3

Vermoeid boen ik op mijn knieën voor de honderdste keer het vloermozaïek. De afbeelding van vechtende beren is hetzelfde als op mijn shirt maar dan voor een feloranje vuur. Elk individueel steentje moet gepoetst en met was ingewreven worden tot het glimt. Het moet dagen geduurd hebben om het ingewikkelde patroon op de vloer te krijgen. Duizenden kleine stukjes die samen een geheel vormen, die samen de dikke laag beton en staal verbergen waaruit onze tunnels zijn opgebouwd.

Het monotone wrijven zorgt ervoor dat mijn gedachten afdwalen. Ik blijf maar piekeren over de afgelopen nacht. De dode mensen in het veld staan op mijn netvlies gebrand. Alles in me zegt dat het beelden zijn van een van de bovengrondse werkkampen, maar daar ben ik nooit geweest. Niemand die daar is geweest, is ooit teruggekomen.

Af en toe komt er een Overste langs. Gelukkig klinken haar zware laarzen hard door de lege gang en hoor ik haar ruim op tijd. Zonder iets te zeggen controleert ze of ik mijn werk goed uitvoer. Toen ik klein was, wilde ik niets liever dan op een dag zelf Overste worden. Ik vond de glimmende knopen op het uniform prachtig en het idee om nooit meer honger te hebben, was te mooi om waar te zijn.

Toen ik mijn toekomstplannen besprak met de juf-Overste in de eerste leergroep lachte ze me in mijn gezicht uit. Ten overstaan van de hele klas vertelde ze dat kinderen zoals ik tevreden moesten zijn met wat we hadden. Dat we dankbaar moesten zijn voor de genade die de Grote Families en de Regenten ons hadden geschonken. Het had na de Laatste Oorlog ook heel anders af kunnen lopen met ons.

Ik moest die week elke dag na de les blijven om de tafels en stoelen te poetsen, zodat ik mijn plaats nooit meer zou vergeten.

Ik wist toen nog niet waar de Oversten toe in staat zijn.

Opgelucht haal ik adem wanneer de bel gaat voor de eetpauze. Mijn maag rommelt al de hele ochtend en ik kan de afleiding van Tinnes geklets goed gebruiken. Ik loop de eetzaal in en speur de stalen tafels en banken af. Tinnes kroeshaar steekt achter in de zaal boven de andere werkers uit. Bij de uitgifte ga ik in de rij staan achter een jongen van Bouw.

‘Hoi Nyah, zie ik je deze week bij het zondagsmaal?’ Tinnes moeder staat vrolijk achter het buffet. Haar rode T-shirt zit vol witte vlekken en haar haar zit verborgen onder een kapje. Terwijl ze haar vraag stelt, streept ze mijn naam van haar lijst en geeft me een middagreep en een glas zoetwater.

‘Ja, natuurlijk. Ik heb er nu al zin in.’ Ik neem de reep en het glas van haar aan en loop verder naar achteren.

‘HÉ.’ IK LAAT MEZELF NAAST TINNE OP DE BANK ZAKKEN EN NEEM een paar slokken van mijn zoetwater.

‘En, straalt het mozaïek weer als nooit tevoren?’ Tinne wiebelt sarcastisch met haar wenkbrauwen.

Ik rol met mijn ogen. ‘Schitterend als de zon tijdens de Zomerzonnnewende.’

Tinne lacht. ‘Weet je wat Abbe me vanochtend vertelde?’

Tinnes broertje is een paar jaar jonger dan wij. Ik ben de enige die geen broer of zus heeft. Alle koppels horen minimaal twee kinderen te krijgen, maar dat is bij mijn ouders nooit gebeurd. Af en toe zie ik mijn moeder afwezig naar het lege bed in mijn slaapvertrek staren. Ze praat er nooit over, maar de gepijnigde blik in haar ogen zegt genoeg. Een vlaag van schuldgevoel trekt door me heen als ik denk aan hoe ik haar vannacht wakker heb gehouden. Mam verdient beter.

Lusteloos schuif ik mijn middagreep over de tafel. Dan dringt het beeld van de dode jongen zich weer aan me op. Zijn opengeperde ogen en van pijn vertrokken mond.

Tinne pakt mijn arm vast. ‘Wat is er met jou aan de hand?’ Indringend kijkt ze me aan.

Ik haal mijn schouders op. ‘Niks.’

‘Nyah, je hebt volgens mij geen woord gehoord van wat ik net verteld heb en je ziet er slecht uit.’

Ik rol met mijn ogen. ‘Bedankt voor het compliment.’ Ondertussen bedenk ik wat ze gezegd kan hebben. ‘Abbe heeft weer grappen gemaakt over zijn juf-Overste?’

Nu rolt Tinne met haar ogen. ‘Ik had het over Abbe en zijn aankomende selectie.’

‘Echt? Het lijkt alsof we vorige week zijn luiers verschoonden.’

Tinne schiet in de lach. ‘Oké, hij was pas laat uit de luiers, maar dat is overdreven. Eind dit jaar wordt hij twaalf.’

‘Waar hoopt hij op?’

‘Energie,’ fluistert Tinne.

Ik had het kunnen weten. Bijna alle kinderen hopen op de

afdeling Energiebeheersing terecht te komen. Het werk is saai, maar doordat het fysiek zwaar is, krijgen de werkers van Energie grotere maaltijden.

Ik herinner me de zwijmelende en bewonderende blikken van mijn groepsgenoten, toen er een man van Energie in onze leer-groep kwam vertellen over zijn werk. Zijn wangen waren rond en rozig en zijn spierballen duidelijk zichtbaar onder zijn bruine T-shirt. De mannen van Transport en Bouw werden lang niet met zoveel enthousiasme ontvangen.

Tinne begint opnieuw aan haar verhaal. Ik concentreer me op het beeld van Abbes wilde kroeshaar. Maar al na een paar zinnen verandert Abbes gezicht in het verminkte gezicht van de jongen uit mijn droom.

IK STA OP HET PUNT MIJN WERKDAG AF TE RONDEN EN TERUG NAAR ONS woonvertrek te gaan, als er twee mannelijke Oversten aan komen lopen. Beiden dragen ze hun shocker demonstratief voor hun borst.

Ik heb slechts een keer gezien hoe de Oversten iemand overmeesterden met hun shockers. De jongen kan nooit veel ouder geweest zijn dan ik nu ben. Tijdens de ochtendinstructie probeerde hij de aandacht te trekken van een ander in de groep. Hij trok alleen ook de aandacht van de Overste. Meteen werd hij uit de rij gehaald en gestraft. Iedere keer als de zilveren stok zijn lichaam raakte, lichtte hij blauw op. Het schokkende lijf van de jongen staat nu, jaren later, nog steeds in mijn geheugen gegrift. De angst op zijn gezicht toen hij meegenomen werd, weerspiegelde al onze angsten. Niemand weet precies wat er gebeurt in de werkkampen, maar iedereen weet dat het een doodsvonnis is. De

lange dagen in de buitenlucht, blootgesteld aan de straling. In gedachten zie ik de beelden uit de leergroep voor me. De brandwonden op de lichamen van de mensen die tijdens de Zwarte Zes geen plek hadden onder de grond.

Met mijn gezicht op de grond gericht, maak ik mezelf zo onzichtbaar mogelijk.

‘Nyah?’ De Overste rekt het einde van mijn naam lang uit. ‘C achtentwintig?’

De haren in mijn nek gaan, bij het horen van mijn naam en het nummer van onze woonruimte, rechtovereind staan. Zonder hen aan te kijken, knik ik.

‘Meekomen.’

Mijn benen zijn van lood en mijn handen trillen ongecontroleerd. Ik dwing mezelf de ene voet voor de ander te zetten terwijl ik met de mannen meeloop. Ze hebben hun shockers nog steeds in hun handen. Ik probeer mezelf ervan te overtuigen dat het allemaal wel meevalt. Dat de baksteen in mijn buik een overdreven reactie is, veroorzaakt door een slechte nacht.

De Overste voor me opent een stalen deur en de ander duwt me naar de ijzeren wenteltrap die nu zichtbaar is. De trap gaat zo ver de diepte in, richting de onderlaagtunnels, dat ik alleen een zwart gat zie.

Onderaan de trap staat een shuttle klaar, een onheilspellende, blauwe gloed schijnt vanaf de achterkant de donkere tunnel in. Ik heb nog nooit gereisd tussen de verschillende Huizen, maar we zijn met onze leergroep elk jaar op excursie geweest naar de onderlaag voor lessen over Transport en Bouw.

Tot mijn verbazing staat er een Regent op het perron. Ik herken hem meteen aan zijn zwarte pak en stropdas. Normaal zien we de Regenten alleen tijdens de Zonnewendefeesten,

meestal blijven de echte redders van onze maatschappij zoveel mogelijk op de achtergrond. De realiteit van de dreigende kernoorlog werd lange tijd niet serieus genomen. Alleen de Regenten vertrouwden de situatie niet en bouwden jarenlang in het geheim aan een ondergronds netwerk van tunnels en kelders. Het netwerk dat nu gebruikt wordt als woonruimte en voor transport tussen de verschillende Grote Huizen.

Zonder deze ondergrondse ruimtes had niemand de Laatste Oorlog overleefd. Dagelijks worden de tunnelnetwerken gecontroleerd, versterkt en uitgebreid door de afdeling Bouw. Voor onze groeiende aantallen is steeds meer ruimte nodig en buiten is het door de straling nog altijd niet langer dan een paar uur veilig.

De Regent staart me minachtend aan met ogen die zo donkerbruin zijn dat het bijna zwart lijkt. Zijn ogen glijden over mijn lichaam en blijven hangen op mijn borsten.

Schaamte bekruipt me en mijn wangen gloeien onder zijn kille blik.

‘Dus deze schreeuwt ‘s nachts iedereen wakker? Dat leren wij haar wel af.’

Zijn stem is afstandelijk en zonder me verder een blik waardig te keuren, stapt hij in de shuttle.

Terwijl de Regent uit het zicht verdwijnt, pakt een van de Oversten mijn linker pols vast. Met zijn andere hand slaat hij een ijzeren band rond mijn onderarm. Een scherpe pijn schiet door mijn pols. Twee naalden dringen mijn huid binnen. Ik ben gekoppeld. Het is de enige reden waarom we op deze manier verplaatst worden, verder is er geen enkele noodzaak om buiten ons eigen Grote Huis te komen.

In blinde paniek schreeuw ik tegen de Oversten. ‘Ik mag afscheid nemen. Ik heb geen bericht gekregen. Ik mag afscheid

SAHANA

nemen. Mijn moeder...'

De zinnen komen amper over mijn lippen en mijn lichaam wordt slap. Voordat ik in elkaar zak, pakken de Oversten me vast. Terwijl ze me de shuttle intillen, worstel ik om mijn armen los te krijgen en de Oversten duidelijk te maken dat ze een fout gemaakt hebben, dat ze Aliya moeten hebben.

Maar binnen enkele seconden kan ik niks anders doen dan me overgeven aan de zware vermoeidheid die steeds dwingender door mijn aderen stroomt.

HOOFDSTUK 4

Barstende hoofdpijn haalt me uit mijn slaap. Ik wil me omdraaien en verder slapen maar een fel licht schijnt in mijn gezicht. Geërgerd open ik mijn ogen om te kijken waar het licht vandaan komt. Waar ben ik? Langzaam komen de beelden van de Oversten terug en voorzichtig wrijf ik over mijn pols. De band is weg.

Verward neem ik de ruimte in me op. Alle muren zijn grijs met als enige onderbreking een deur tegenover het bed. Opgelucht dat er een uitgang is, loop ik ernaar toe en ik trek aan de klink. De deur kraakt zachtjes, maar verder gebeurt er niks. Met al mijn kracht trek ik opnieuw, zonder effect.

Mijn hart gaat sneller kloppen en het bekende gevoel van paniek zwelt op in mijn borst. Mijn spieren verkrampen en mijn longen lijken niet meer mee te willen werken. Trillend op mijn benen denk ik aan de lessen van mijn moeder. Ik plaats mijn blote voeten stevig op de koude vloer en adem diep in door mijn neus.

‘Wat is de meest logische verklaring voor deze situatie?’ De stem van mijn moeder klinkt in mijn hoofd. Ik kom tot dezelfde conclusie als gisteren: ‘Ik ben gekoppeld.’

De lessen over gezinsvorming schieten door mijn hoofd, maar ik ben er vrijwel zeker van dat er nooit iets gezegd is over opsluiting. Misschien is het wel protocol, misschien gaat dit bij

iedereen zo en is het alleen maar om ervoor te zorgen dat ik niet verdwaal.

Mijn hart gaat langzamer kloppen en samen met mijn hartslag kalmeren ook mijn gedachten. Ik laat mijn ogen langs het plafond glijden, op zoek naar een manier om duidelijk te maken dat ik wakker ben.

Tot mijn opluchting zit er in de hoek van de kamer een camera. Zwaaiend ga ik ervoor staan. ‘Hallo, ik ben wakker.’ Wanneer er niks gebeurt, probeer ik het opnieuw. ‘Hallo, is daar iemand?’ Weer komt er geen reactie. Uit pure frustratie loop ik opnieuw naar de deur en bonk er zo hard als ik kan tegenaan. ‘Waar ben ik? Wat willen jullie van me?’

Na een hele tijd schreeuwen is er nog steeds geen reactie. Onzichtbare touwen trekken zich strak om mijn borstkas. Ik krijg geen lucht. Wanhopig hap ik naar adem, maar de ingeademde zuurstof geeft geen verlichting. Ik dwing mezelf om langzamer te ademen, ook al schreeuwt alles in me dat ik meer lucht nodig heb.

Eén, zo traag als mijn lichaam het toestaat adem ik in. Twee, ik blaas de lucht tussen mijn samengeknepen lippen door naar buiten. Drie, opnieuw adem ik in.

De denkbeeldige touwen komen langzaam losser te zitten. Uitgeput zak ik tegen de muur. Mijn handen zijn beurs en mijn keel is schor.

Ik dwing mezelf op het bed te gaan liggen en val half in slaap. De beelden die op mijn netvlies spelen, zitten tussen nachtmerrie en angst in. Een keer droom ik echt. Mijn vader en moeder zijn bij me en ik ben weer thuis, maar dat word ik wakker en ben ik helemaal alleen.

Terwijl ik de tranen van de droom wegveeg, gaat de deur open. In de deuropening staat een knappe vrouw met lichtbruine